

RECHTSPRAAK

Franchisenemer van Bakkerij Bart viel sinds 2007 onder bedrijfstakpensioenfonds Bakkersbedrijf. In 2014 stelt zij te vallen onder Horeca omdat meer dan 50 procent van de omzet wordt behaald met lunchroomactiviteiten. Het hof volgt stelling niet dat omzet uit belegde broodjes geen betrekking heeft op bakkersbedrijf. Verhouding van de waarde van eindproduct belegd broodje tot broodje is niet vast te stellen. Het hof laat franchisenemer toe tot bewijslevering dat meer dan 50 procent omzet is behaald met niet-bakkersproducten.

Franchisenemer van Bakkerij Bart met twee vestigingen in Den Haag neemt vanaf 2007 deel aan het bedrijfstakpensioenfonds voor het Bakkersbedrijf. Hij was bij de Belastingdienst ingedeeld als bakkersbedrijf. Hij heeft de Belastingdienst in 2014 verzocht om als horecabedrijf te worden aangemerkt. De omzet wordt merendeels behaald met lunchroomactiviteiten (beleggen van broodjes). De Belastingdienst heeft franchisenemer ingedeeld als horecaonderneming. Vervolgens is verzocht om aansluiting bij het pensioenfonds voor de horeca en beëindiging bij het pensioenfonds voor het bakkersbedrijf. Het pensioenfonds bakkersbedrijf heeft na werkingssfeeronderzoek geweigerd. Het hof oordeelt dat aan de indeling door de Belastingdienst voor de objectieve uitleg van het verplichtstellingsbesluit zeer ondergeschikte betekenis toekomt. Hof volgt franchisenemer niet in uitleg dat omzet uit belegde broodjes geen betrekking heeft op bakkersproducten. De broodjes zijn dat onmiskenbaar. Verhouding van het eindproduct (belegd broodje) tot het broodje is niet af te leiden. Het hof kan niet vaststellen of sinds 2014 voor meer dan 50 procent aan omzet is behaald met niet-bakkersproducten. De bewijslast voor wijziging in bedrijfsvoering die leidt tot toepassing uitzondering bakkersbedrijf rust op franchisenemer. Franchisenemer wordt in de gelegenheid gesteld bewijs te leveren wat in elk van de betrokken jaren de omzet is geweest aan andere dan bakkersartikelen zoals het hof heeft uitgelegd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 5 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:GHARL:2018:5130](#)

Zaaknummer: 200.197.715/01

Rechters: J.H. Kuiper, O.E. Mulder, J.A. Gimbrère

Advocaten: D.I.M.E. Hermans, E. Lutjens

Wetsartikelen: 4 wet Bpf 2000

Trefwoorden: uitleg werkingssfeerbepaling bakkersbedrijf

Categorie: Verplichtstelling, uitleg

Roepnaam: Bakkerij Bart

RECHTSPRAAK

Vrijwillige voortzetting van aanvullingsregeling 55min bij Bpf Bouw na arbeidsongeschiktheid. Termijnoverschrijding van verzoek tot vrijwillige voortzetting kan arbeidsongeschikte niet worden tegengeworpen. Hij is onvoldoende (duidelijk) geïnformeerd over gevolgen. Informatie- en zorgplicht brengen mee dat arbeidsongeschikte recht heeft op vrijwillige voortzetting.

Werknemer is geboren in 1952 en langjarig werkzaam geweest in de sector bouwnijverheid. Hij heeft verplicht deelgenomen aan de ouderdomspensioenregeling van Bpf Bouw. Hij nam deel aan de aanvullingsregeling 55min. Met ingang van 16 januari 2012 is zijn dienstverband geëindigd. Hij is arbeidsongeschikt (80-100 procent). Zijn pensioenopbouw bij Bpf Bouw is gedeeltelijk voortgezet zónder de verplichting daarvoor premie te betalen. Dat geldt niet voor de aanvullingsregeling. Op 7 april 2013 heeft hij telefonisch aangegeven vrijwillig te willen voortzetten. Bpf Bouw meent dat hij dat niet tijdig (binnen negen maanden na einde dienstverband) heeft aangegeven. Gelet op de beëindiging van zijn deelneming aan de aanvullingsregeling 55min en de voor Bpf Bouw kenbare relevantie voor betrokkene van de mogelijkheid van vrijwillige voortzetting daarvan, volgt uit de wettelijke informatieverplichtingen (art. 39 Pensioenwet, art. 6 Besluit uitvoering Pensioenwet) en het pensioenreglement dat Bpf Bouw de verplichting had hem te informeren over de mogelijkheid van vrijwillige voortzetting van de aanvullingsregeling 55min op grond van artikel 27 van het pensioenreglement. Daarbij diende Bpf Bouw zich de betrokken persoonlijke en financiële belangen van werknemer aan te trekken. De gestuurde stopbrief voldoet niet aan de informatieverplichting. Daarin stond niet de termijn van negen maanden waarbinnen vrijwillige voortzetting moet worden verzocht.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 8 mei 2018

ECLI: [ECLI:NL:GHAMS:2018:1784](#)

Zaaknummer: 200.191.485/01

Rechters: W.H.F.M. Cortenraad, R.J.F. Thiessen, H.M.M. Steenberghe

Advocaten: E. Luttjens, A.J.M. van der Borst

Wetsartikelen: 39 Pensioenwet, 6 Besluit uitvoering Pensioenwet

Trefwoorden: vrijwillige voortzetting, informatieverplichting, zorgplicht bij einde deelname

Categorie: Informatie, Uitleg

Roepnaam: Vrijwillige voortzetting aanvullingsregeling

RECHSPRAAK

Echtscheiding. Vrouw verzoekt om afstorting pensioenkapitaal directeur-grootaandeelhouder. Hof acht op basis van cijfers aannemelijk dat er onvoldoende liquide middelen aanwezig zijn voor afstorting zonder de continuïteit van de onderneming in het gevaar te brengen.

Partijen zijn in 1999 onder het maken van huwelijkse voorwaarden gehuwd. Het huwelijk is op 22 december 2016 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van 24 augustus 2016 in de registers van de burgerlijke stand. In de huwelijkse voorwaarden staat dat pensioenverevening volgens de WVPS plaatsvindt. De vrouw heeft onder meer verzocht tot afstorting van het benodigde kapitaal voor het haar toekomstige deel van de pensioenaanspraak van de man (directeur-grootaandeelhouder). Op grond van de in het geding gebrachte cijfers concludeert het hof dat de man aannemelijk heeft gemaakt dat binnen [X] Holding B.V. onvoldoende liquide middelen aanwezig zijn om afstorting te effectueren en dat de benodigde liquide middelen niet kunnen worden vrijgemaakt of van elders verkregen zonder de continuïteit van de onderneming in gevaar te brengen, alsmede dat de eisen van redelijkheid en billijkheid die de rechtsverhouding tussen partijen als ex-echtgenoten beheersen, meebrengen mee dat geen afstorting zal plaatsvinden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18 mei 2018

ECLI: [ECLI:NL:GHAMS:2018:1704](#)

Zaaknummer: 200.204.080/01 en 200.222.752/01

Rechters: C.G. Kleene-Eijk, C.M.J. Peters, J. Kok

Advocaten: O.J.V. van Beekhof, M.J. van Lingen

Wetsartikelen: WVPS

Trefwoorden: scheiding, afstorting, directeur-grootaandeelhouder

Categorie: Scheiding

RECHTSPRAAK

Werknemer meent dat ABP hem onjuist heeft geïnformeerd via pensioenoverzichten. Hij eist een hoger pensioen. Het hof neemt tot uitgangspunt dat pensioenoverzichten geen rechtshandelingen zijn en dat het reglement bepalend is voor de hoogte. ABP heeft concrete bedragen genoemd. Er is geen schending van informatie- of zorgplicht.

Werknemer is van 1963 tot aan zijn pensionering op 1 november 2010 vrijwel onafgebroken in dienst geweest bij verschillende overheidswerkgevers. Hij nam verplicht deel aan ABP. Van 1 december 1978 tot 1 juni 1981 nam hij niet deel (hierna: pensioenknip) omdat hij firmant was van een eigen onderneming. Werknemer meent dat ABP hem niet tijdig, juist en volledig heeft geïnformeerd over de toepassing van de pensioenknip en de gevolgen daarvan voor het aantal pensioenjaren. Hij meende op grond van de pensioenoverzichten ten minste 70 procent van zijn laatstverdiend salaris te mogen ontvangen omdat hij geen 40 maar 45 dienstjaren had gewerkt. Het hof gaat uit van het oordeel van de kantonrechter dat pensioenoverzichten geen rechtshandelingen zijn en dat het pensioenreglement bepaalt op welke pensioenuitkering hij recht heeft. Het hof oordeelt dat ABP concrete bedragen heeft genoemd die voor hem van toepassing waren (met toepassing van de pensioenknip). Niet valt in te zien waarom ABP had moeten medelen dat zij de pensioenknip had toegepast. ABP heeft gewaarschuwd tegen een pensioentekort. De verwijzing naar vaste rechtspraak over de zorgplicht van financiële instellingen is volgens het hof niet gelijkelijk toepasbaar op pensioenfondsen die een collectieve pensioenregeling uitvoeren waarbij de deelnemer geen keuze heeft.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:GHSHE:2018:2680](#)

Zaaknummer: 200.202.272_01

Rechters: M. van Ham, J.M.H. Schoenmakers, A.W. Rutten

Advocaten: J.A. van de Hoef, E. Lutjens

Wetsartikelen: 3:35 BW

Trefwoorden: zorgplicht pensioenfonds, informatieplicht, pensioenoverzicht

Categorie: Informatie

RECHTSPRAAK

OR vordert gedeeltelijke vernietiging arbitraal vonnis over vermeende compensatietoezegging na niet-invoering gesepareerd beleggingsdepot. Arbitrer oordeelt dat compensatie is toegezegd maar beperkt is tot 2013. OR meent dat arbitrer alleen moest oordelen over vraag of er compensatie was, niet over omvang. Hof oordeelt dat arbitrer niet buiten het geschil is getreden met temporele werking. Vordering tot vernietiging arbitraal vonnis wordt afgewezen.

Binnen Odfjell gold een collectieve pensioenregeling. Begin 2012 is de Ondernemingsraad betrokken geraakt bij overleg tussen Odfjell en vakbonden over een nieuwe collectieve pensioenregeling met winstdeling op basis van gesepareerd beleggen. Uiteindelijk is de oude regeling voortgezet. Een geschil is voorgelegd aan een arbitrer over de vraag of Odfjell gehouden is mogelijk gemiste rendementen als gevolg van het niet overstappen te compenseren op grond van een – al of niet door haar gedane – toezegging. Het arbitraal vonnis is gewezen over de vraag of [Odfjell] gehouden is tot het betalen van compensatie. Het scheidsgerecht heeft vervolgens beslist dat voor recht wordt verklaard dat [Odfjell] gehouden is haar toezegging zoals gedaan na te komen, hetgeen betekent het bieden van compensatie voor eventueel rendement dat is gemist door het niet sluiten van het nieuwe Pensioencontract op basis van het GB-systeem (...) voor de periode 1 januari 2013 tot en met 31 december 2013, waarbij de omvang van dit eventueel gemiste rendement zal dienen te worden vastgesteld conform de in de tussen partijen gesloten arbitrageovereenkomst gemaakte afspraken. De OR vordert gedeeltelijke vernietiging van het arbitraal vonnis, namelijk de beperking van de compensatie in de tijd (jaar 2013). Het aan de bedoelde toezegging ontleende oordeel dat op Odfjell een compensatieverplichting rust voor de periode van 1 januari 2013 tot en met 31 december 2013, betreft aldus de inhoud van die verplichting, niet de omvang ervan, zoals het geval zou zijn als het scheidsgerecht zich zou hebben uitgesproken over het beloop van de te betalen compensatie. Dit laatste heeft het scheidsgerecht echter niet gedaan. Met zijn oordeel dat de compensatieverplichting van Odfjell in de tijd is beperkt tot de genoemde periode, is het scheidsgerecht dus niet getreden buiten het geschil dat bij de arbitrageovereenkomst – in de eerste trap – aan arbitrage is onderworpen en evenmin buiten de vorderingen en de verweren waarmee partijen hun geschil in de arbitrale procedure nader hebben bepaald. Integendeel, het heeft uitdrukkelijk beslist dat *‘de omvang van dit eventueel gemiste rendement – en hiermee: de omvang van de compensatie – zal dienen te worden vastgesteld conform de in de tussen partijen gesloten arbitrageovereenkomst gemaakte*

afspraken, zodat dit punt aan partijen of aan verdere arbitrage – de tweede trap – is overgelaten.
Vordering tot vernietiging van het arbitraal vonnis wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:GHAMS:2018:2112](#)

Zaaknummer: 200.197.424/01

Rechters: W.H.F.M. Cortenraad, G.C. Boot, R.M. Beltzer

Advocaten: S.F.H. Jellinghaus, A.W. van Leeuwen

Wetsartikelen: 1064, 1065 Rv

Trefwoorden: uitleg arbitraal vonnis, pensioentoezegging

Categorie: Uitleg

Roepnaam: Arbitrage Odfjell

RECHTSPRAAK

Koper CoBe en verkoper Staples hebben een koopovereenkomst gesloten voor een onderneming. In de overeenkomst staan de acceptatie van pensioenverplichtingen tegenover de werknemers (art. 9) en een vrijwaringsbepaling (art. 16). In de bodemprocedure is door het hof geoordeeld dat de verplichtingen voor rekening van CoBe komen. Cassatie is ingesteld. In dit hoger beroep van kort geding betoogt CoBe dat de vrijwaring uitsluitend is aanvaard onder de voorwaarde dat de pensioenverplichtingen bij aanpassing van de koopprijs voor rekening van Staples komen. Tevens wil zij opschorting op grond van de tegenvordering. Het hof ziet daarvoor onvoldoende aanknopingspunten in de tekst van de overeenkomst. De stand van zaken in de bodemprocedure geeft onvoldoende rechtvaardiging voor opschorting.

Staples heeft de Europese Printing Division ter voorbereiding van de verkoop aan CoBe ondergebracht in een tussenholding genaamd PSD Holding B.V.(PSD). Partijen hebben een koopovereenkomst gesloten (SPA). In 2014 is een geschil ontstaan tussen partijen over de definitieve prijsbepaling voor de aandelen PSD. Onderdeel van dat geschil was de acceptatie van de pensioenverplichtingen tegenover de (voormalig) PSD-werknemers, waarop artikel 9 van de SPA betrekking heeft. CoBe heeft betwist dat deze pensioenverplichtingen voor haar rekening kwamen. De rechtbank en het gerechtshof hebben de vorderingen van CoBe afgewezen. CoBe heeft cassatieberoep ingesteld. In dit hoger beroep van kort geding betoogt CoBe dat zij de vrijwaringsverplichting van artikel 16.3 van de SPA uitsluitend heeft willen aanvaarden onder de voorwaarde dat de pensioenverplichtingen tegenover de (voormalig) PSD-werknemers als bedoeld in artikel 9 van de SPA, bij de aanpassing van de koopprijs op grond van artikel 3 van de SPA, voor rekening van Staples zouden komen. Het hof stelt met de voorzieningenrechter vast dat het bestaan van die voorwaarde niet blijkt uit de tekst van de SPA. Het had op de weg van CoBe gelegen om een dergelijke door haar gestelde voorwaarde in de SPA te doen vastleggen. De stellingen van CoBe komen erop neer dat Staples ook zonder dat zij daar door CoBe op is geweest, redelijkerwijs had moeten begrijpen dat CoBe de vrijwaringsverplichting van artikel 16.3 van de SPA slechts wilde aanvaarden op voorwaarde dat ook Staples zou uitgaan van een lezing van artikel 3 van de SPA waarvan de rechtbank en het hof inmiddels in een bodemprocedure hebben vastgesteld dat die niet juist is. Het

hof is van oordeel dat voorshands niet van de juistheid van die stellingen kan worden uitgegaan. In de bodemprocedure over de pensioenverplichtingen hebben zowel rechtbank als hof geoordeeld dat uit artikel 9 van de SPA volgt dat de pensioenverplichtingen zijn overgegaan op CoBe en dat deze niet in de aanpassing van de koopprijs hoeven te worden betrokken. Bij die stand van zaken ziet het hof in de stellingen van CoBe – die kort gezegd erop neerkomen dat hof en rechtbank zijn uitgegaan van een verkeerde uitleg van de SPA – onvoldoende aanknopingspunten om in het kader van dit kort geding voorshands tot het oordeel te komen dat het cassatieberoep succesvol zal zijn en de vorderingen van CoBe, al dan niet na verwijzing, alsnog zullen worden toegewezen. Dit betekent dat het hof voorshands tot het oordeel komt dat niet is gebleken dat de gestelde tegenvordering bestaat, laat staan dat de omvang daarvan voldoende is om het beroep op een opschortingsrecht te kunnen rechtvaardigen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:GHAMS:2018:2101](#)

Zaaknummer: 200.232.262/01

Rechters: A.W.H. Vink, A.L.M. Keirse, A.J. Wolfs

Advocaten: Y.A. Wehrmeijer, P.J. van der Korst

Trefwoorden: uitleg pensioenverplichtingen, vrijwaring koopovereenkomst

Categorie: Uitleg

Roepnaam: Staples

RECHTSPRAAK

Werknemer sluit bij collectief nabestaandenpensioen van werkgever in 2013 bij pensioenfonds Horeca (10 procent pensioengevend salaris) individueel aanvullend nabestaandenpensioen (tot 30 procent) af. Hij had toen een hersentumor. Het pensioenreglement bevat een uitsluitingsclausule. Het fonds behoudt zich het recht voor om de uitkering te weigeren bij overlijden binnen een jaar aan een bij sluiten bekende gezondheidstoestand. Werknemer overlijdt. Pensioenfonds beroept zich op de uitsluitingsclausule. Rechtbank oordeelt dat geen sprake is van verboden wachttijd of strijd met wet op de medische keuringen. Bewijslast voor rechtmatig beroep op uitsluiting van pensioenfonds wordt omgedraaid omdat weduwe bewijslevering frustreert.

Werknemer nam van 1 januari 1994 tot aan zijn dood deel aan de pensioenregeling van bpf Horeca. In 2013 heeft zijn werkgever een collectieve nabestaandenpensioenverzekering gesloten bij Bpf Horeca van 10 procent pensioengevend salaris. Werknemer heeft individueel gekozen voor bijverzekering tot 30 procent. Hij had toen een hersentumor. Het aanvraagformulier meldde een wachttijd/carenzperiode van één jaar. In het pensioenreglement behield het pensioenfonds zich het recht voor om de uitkering te weigeren bij overlijden binnen één jaar aan een tijdens sluiten bekende gezondheidstoestand. Werknemer overleed binnen dat jaar. Het pensioenfonds keert eerst de 30 procent uit maar weigert vervolgens de volledige uitkering met een beroep op de uitsluitingsclausule. De rechtbank overweegt dat geen sprake is van een door artikel 14 Pensioenwet verboden wachttijd omdat de dekking was ingegaan. Er is geen strijd met artikel 4 van de Wet op de Medische Keuringen. Werknemer heeft op diverse momenten de keuze gehad om op eigen initiatief een individuele nabestaandenpensioenverzekering af te sluiten. Tijdens de eerste twee keuzemomenten (aanvang van de deelname aan de pensioenregeling en het moment van trouwen) heeft hij hiervan geen gebruik gemaakt. In 2013 is vervolgens, op het moment dat voor hem een collectieve nabestaandenpensioenverzekering werd afgesloten, opnieuw de mogelijkheid geboden om een individuele nabestaandenpensioenverzekering af te sluiten. Hij heeft hiervan toen wel gebruik gemaakt en is daarmee teruggekomen op de eerder door hem gemaakte keuzes. Het pensioenfonds kan zich beroepen op de uitsluitingsclausule en moet bewijzen dat het beroep terecht is omdat hij is overleden

aan een bij sluiten bekende gezondheidstoestand. Aangezien de weduwe geen informatie verstrekt zoals de wet vergt (art. 7:941 lid 2 Bw) frustreert zij bewijslevering. De kantonrechter draait de bewijslast om en wijst de vorderingen van de weduwe af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 3 mei 2018

ECLI: [ECLI:NL:RBDHA:2018:6194](#)

Zaaknummer: 6219597/17-19800

Rechters: E.A.W. Schippers

Advocaten: N. Huberts, R.J. Verheij

Wetsartikelen: 14 Pensioenwet, 4 WMK

Trefwoorden: aanvullende nabestaandenpensioenverzekering, wachttijd, carenz

Categorie: Uitleg

Roepnaam: Bpf Horeca wachttijd

RECHTSPRAAK

Pensioenfonds GSFS stelt overheid aansprakelijk wegens niet stellen van prejudiciële vragen over de uitleg van de Pensioenfondsrichtlijn door het CBB. De rechtbank oordeelt met verwijzing naar het Köbler-arrest dat het aan de nationale rechter is om de noodzaak van prejudiciële vragen te beoordelen. Verder is er volgens de rechtbank geen schending van een Unierechtelijke regel door geen prejudiciële vragen te stellen.

Pensioenfonds GSFS stelt overheid aansprakelijk wegens niet stellen van prejudiciële vragen over de uitleg van de Pensioenfondsrichtlijn door het CBB. DNB heeft geconcludeerd dat het pensioenfonds het verbod op nevenactiviteiten (art. 116 Pensioenwet) overtrad door dividendarbitrage en een aanwijzing te geven. GSFS heeft dat besluit vergeefs bestreden bij de rechtbank en het CBB. GSFS vordert onder meer verklaringen voor recht dat de uitspraak onrechtmatig is en dat de Staat onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld alsmede een schadevergoeding. De rechtbank wijst de vorderingen af. De rechtbank is van oordeel dat artikel 267 VWEU er niet toe strekt aan particulieren rechten toe te kennen. In het kader van de in artikel 267 VWEU neergelegde samenwerking tussen het HvJ EU en de nationale rechterlijke instanties is het uitsluitend een zaak van de nationale rechter aan wie het geschil is voorgelegd om, gelet op de bijzonderheden van het geval, zowel de noodzaak van een prejudiciële beslissing voor het wijzen van het vonnis, als de relevantie van de vragen die hij aan het HvJ EU voorlegt, te beoordelen. Deze rechter draagt de verantwoordelijkheid voor de te geven rechterlijke beslissing. Er is volgens de rechtbank geen schending van een Unierechtelijke regel, laat staan dat sprake is van een voldoende gekwalificeerde schending van het Unierecht in de zin van de Köbler-maatstaf vanwege het ontbreken van een motivering van het CBB ten aanzien van het achterwege laten van het stellen van prejudiciële vragen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 6 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:RBDHA:2018:6681](#)

Zaaknummer: C/09/535016 / HA ZA 17-676

Rechters: M.C. Ritsema van Eck-van Drempt, B. Meijer, H.J. van Harten

Advocaten: H. van Meerten, G.A. Dictus

Wetsartikelen: 267 VWEU

Trefwoorden: Overheidsaansprakelijkheid, niet stellen prejudiciële vragen

Categorie: Financieel recht

Roepnaam: GSFS prejudicieel

RECHTSPRAAK

Sociale fondsen en bedrijfstakpensioenfonds Bouw vorderen betaling van Wecoba Dak bij kantonrechter. Wecoba stelt ten onrechte dat kantonrechter niet bevoegd is.

Sociale fondsen in de Bouwsector en Bpf Bouw vorderen kort gezegd betaling van een bedrag van € 33.292, vermeerderd met rente en kosten. Wecoba heeft ten onrechte een beroep gedaan op de absolute onbevoegdheid van de kamer voor kantonzaken. De onderhavige zaak betreffende eisende partij sub 1 en sub 3 betreft immers een vordering als bedoeld in artikel 93 Rv. Deze vorderingen vloeien immers voort uit de algemeen verbindend verklaarde cao. Ook ten aanzien van eiseres sub 2 is de kantonrechter, gelet op artikel 25 van de Wet BPF 2000, bevoegd van de vordering kennis te nemen. De incidentele vordering wordt daarom afgewezen en Wecoba zal in de kosten van dit incident worden veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 6 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:RBLIM:2018:5391](#)

Zaaknummer: 6700159 CV EXPL 18-1207

Rechters: R.A.J. van Leeuwen

Advocaten: A. Schmidt

Wetsartikelen: 25 Wet Bpf

Trefwoorden: bevoegdheid kantonrechter

Categorie: Uitleg

Roepnaam: Wecoba Dak

RECHTSPRAAK

Afwijzing ontbindingsverzoek werknemer. Geen belang bij ontbinding omdat arbeidsovereenkomst binnenkort van rechtswege eindigt.

Werknemer is in dienst sinds 12 augustus 2006. In december 2012 raakt hij arbeidsongeschikt. Tijdens de externe re-integratie is zijn functie bij Friesland College vervallen. Het UWV heeft Friesland College een loonsanctie opgelegd wegens niet voldoen aan re-integratieverplichtingen. De bedrijfsarts verklaart hem arbeidsgeschikt per 22 april 2015. Partijen hebben gesproken over keuzepensioen maar zijn er niet uitgekomen. Werknemer bereikt op 7 juli 2018 de AOW-gerechtigde leeftijd. Hij heeft in maart 2018 verzocht de arbeidsovereenkomst te ontbinden wegens een verstoorde arbeidsverhouding, en een mogelijke ontslagvergoeding te toetsen. Friesland College heeft een verweerschrift ingediend. De kantonrechter overweegt dat werknemer over 2,5 week de AOW-gerechtigde leeftijd bereikt. Op dat moment eindigt zijn arbeidsovereenkomst van rechtswege. Daarmee ontvalt het belang bij ontbinding van zijn arbeidsovereenkomst op een eerdere datum. Friesland College heeft als eigenrisicodrager belang bij afwijzing wegens financiële risico's indien werknemer aanspraak maakt op een WW-uitkering. Er is geen ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van de werkgever die een billijke vergoeding rechtvaardigt.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 20 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:RBNNE:2018:2215](#)

Zaaknummer: 6781933 / AR VERZ 18-35

Rechters: E.Th.M. Zwart-Sneek

Advocaten: D. Verburg

Wetsartikelen: 7:671c lid 1 BW

Trefwoorden: ontbindingsverzoek arbeidsovereenkomst, afwijzing

Categorie: Uitleg

Roepnaam: Friesland College

RECHTSPRAAK

Scheiding met internationale aspecten. Zelfde rechtsstelsel van toepassing als op huwelijksvermogen. Dat is Engels recht. Rechtbank acht het redelijk dat alle door partijen opgebouwde pensioenrechten bij helfte worden verdeeld.

Op 12 juni 2017 is de echtscheiding tussen partijen ingeschreven in de daartoe bestemde registers van de burgerlijke stand. Op de verzoeken ten aanzien van pensioen is ingevolge artikel 10:51 BW hetzelfde rechtsstelsel toepasselijk als dat van toepassing is op het huwelijksvermogen, derhalve Engels recht. Volgens Engels recht komt ook het pensioen dat is opgebouwd vóór het huwelijk voor verdeling in aanmerking. Met betrekking tot de pensioenen van partijen is tussen hen niet in geschil dat de waarde van de door de man opgebouwde pensioenrechten £ 80.364 bedraagt. In geschil is wel de waarde van de door de vrouw opgebouwde pensioenrechten. In haar reactie van 19 maart 2018 heeft de vrouw naar voren gebracht dat zij tot de ontdekking is gekomen dat zij bij twee pensioenfondsen pensioen opbouwt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de vrouw met de door haar overgelegde stukken onvoldoende inzage gegeven in de totaal door haar opgebouwde pensioenrechten per datum ontbinding huwelijk, dus op 12 juni 2017. Vast staat wel dat dit op 5 februari 2017 respectievelijk 1 september 2017 in ieder geval £ 132.483,23 plus £ 129.436,22 bedroeg en er derhalve een wezenlijk verschil is in de waarde van de door de man en de door de vrouw opgebouwde pensioenrechten. Gelet hierop acht de rechtbank het redelijk dat alle door partijen opgebouwde pensioenrechten bij helfte worden verdeeld tussen partijen. De vrouw dient de man daartoe zo volledig mogelijk inzicht te verschaffen, uiterlijk op het moment dat zij zelf aanspraak maakt op een pensioenuitkering.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:RBAMS:2018:4213](#)

Zaaknummer: C/13/599941 / FA RK 15-9353

Rechters: C.M.E. de Koning

Advocaten: P.J. Montanus, M. Kemmers

Wetsartikelen: 10:51 BW

Trefwoorden: scheiding, toepasselijk recht, verdeling pensioen

Categorie: Scheiding

Roepnaam: Engelse scheiding

RECHTSPRAAK

Verlenging aanstelling bewindvoerder pensioenfonds met zes maanden door Hof.

Bij beschikking van 4 april 2017 heeft het Hof mr. Huizing voor de duur van één jaar aangesteld als bewindvoerder over pensioenfonds Tradicur. Bij brief van 29 maart 2018 heeft de bewindvoerder het Hof verzocht deze aanstelling met zes maanden te verlengen. Daarbij heeft hij een verslag van zijn werkzaamheden overgelegd. Bij brief van 4 april 2018 heeft ook de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten het Hof verzocht de aanstelling van de bewindvoerder met zes maanden te verlengen. Ingevolge artikel 22 lid 2 van de Landsverordening ondernemingspensioenfonds (PB 1985, nr. 44) kan het Hof de duur waarvoor de bewindvoerder wordt aangesteld op verzoek van de Bank of van de bewindvoerder verlengen. De in de beschikking van 4 april 2017 genoemde omstandigheden en de stand van zaken als genoemd in het verslag van 29 maart 2018 brengen het Hof tot het oordeel dat het noodzakelijk is de duur waarvoor de bewindvoerder is aangesteld te verlengen met zes maanden.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 24 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:OGHACMB:2018:101](#)

Zaaknummer: HAR 37/2016

Rechters: G.C.C. Lewin, H.J. Fehmers, J. de Boer

Advocaten: A. Huizing

Wetsartikelen: 22 Landsverordening ondernemingspensioenfonds

Trefwoorden: bewindvoerder pensioenfonds, verlenging

Categorie: Financieel pensioenrecht

Roepnaam: Bewindvoerder pensioenfonds Tradicur

RECHTSPRAAK

Partijen zijn in 2006 gehuwd en in 2016 gescheiden in Aruba. Voorstel tot behoud van eigen pensioen niet bestreden. Pensioen man toebedeeld aan hem. Pensioen vrouw aan haar toebedeeld.

Partijen zijn op 15 december 2006 in Aruba met elkaar gehuwd in algehele gemeenschap van goederen. De echtscheidingsbeschikking is ingeschreven op 3 februari 2016, waardoor het huwelijk van partijen per die datum is geëindigd. Gedaagde heeft het nadere voorstel van eiser ter zake van de verdeling van de door partijen verplicht opgebouwde pensioenen niet bestreden. Overeenkomstig dat voorstel zal het door eiser opgebouwde pensioen aan hem worden toebedeeld en het door gedaagde opgebouwde pensioen zal aan haar worden toebedeeld, terwijl partijen te dezen niets aan elkaar verschuldigd zijn uit hoofde van overbedeling.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 6 juni 2018

ECLI: [ECLI:NL:OGEAA:2018:345](#)

Zaaknummer: A.R. no. 1757 van 2016 / AUA201600793

Rechters: A.H.M. van de Leur

Advocaten: N.S. Gravenstijn, J.M.R.F. Scheper

Trefwoorden: Arubaanse scheiding, verdeling pensioen

Categorie: Scheiding

RECHTSPRAAK

Scheiding in 2016. Eiser vordert helft verkoop woning. Gedaagde vordert verdeling huwelijksgoederengemeenschap, waaronder pensioenrechten. Gerecht oordeelt dat partijen buiten gemeenschap gehuwd zijn geweest. Geen verevening pensioen.

Partijen zijn gehuwd geweest. Het echtscheidingsvonnis werd ingeschreven in het daartoe bestemde register op 25 juli 2016. [Eiser] vordert – uitvoerbaar bij voorraad – na eiswijziging in conventie, samengevat, te bepalen dat de woning verkocht wordt voor Afl. 350.000, en de opbrengst bij helfte wordt verdeeld, met nevenvorderingen. Gedaagde vordert in reconventie verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap, waaronder de pensioenrechten. Eiser heeft gemotiveerd gesteld en door overlegging van een kopie van het echtscheidingsvonnis en de akte van levering van de woning onderbouwd dat partijen buiten iedere gemeenschap van goederen gehuwd zijn geweest. Dat is niet voldoende gemotiveerd weersproken. Het gevolg daarvan is dat er – buiten gemeenschappelijk verkregen goederen – niets te verdelen is. Dat geldt, bij gebrek aan een wettelijke regeling die in alle gevallen verevening van de pensioenrechten voorschrijft, ook voor de pensioenrechten. De reconventionele vordering stuit daarop af.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 30 mei 2018

ECLI: [ECLI:NL:OGEAA:2018:335](#)

Zaaknummer: A.R. 459 van 2017 / AUA201700431

Rechters: W.J. Noordhuizen

Advocaten: J.M.R.F. Scheper, J.F.M. Zara

Trefwoorden: Scheiding, vordering verdeling pensioen

Categorie: Scheiding